

Csíki András

velem erjedsz

próbára tesszük
vagy rendbe
a szerelmünket?
lecsupaszított
sorokat írok hozzád
s te velem erjedsz
egy arcpirító vágyban
lehet közöd
bármíhez mibe
belemásztam
az eszméletlenségig
lopakodhatsz
vulgárhumánus
imákig miket
magamban papolok
s amik civakodnak
az Istennel s
maradék dühükben
velem
aki keltetem őket
lázítom és lázasítom
csörgetve mantra-
láncaim

félőrült félkegyekkel
és megvénült
félelmeket
dugdosok:
biz'isten
lehet közöd
bármíhez mibe
belemásztam
erjedünk egy
arcpirító vágyban
lecsupaszított
sorokat írok hozzád
na és?
szeretem ezt a formát.
és próbára teszem
és rendbe
a szerelmünket
őrület
milyen egyértelmű
és hasznos
vágyaink vannak

Csíki ANDRÁS (1980) költő, Debrecenben él.

torkomban elgyengült szavak

„A hülönös álmokból: koldulva járni az országúton és ismerősünk előtt szégyenkezni nagy szegénységünk miatt: jelent reménységet egy nagy bajunkból való megszabaduláshoz. Koldusokkal nagy lakomát csapni és ételükből enni, mutatja: hogy kevélységed miatt megaláztatásban részesülsz. Öreg koldus: mindig időváltozás, hazugság. Fiatalkoldus: kellemetlen hitelező. Asszonykoldus jegyzi: hogy egy nő megcsal. Koldusok, akik jönneek szekérral, és a házba betolakodnának, az ágyban henteregnének, a konyhában törnének, a pincében garázdálkodnának: mutat nagy változást életünkben egy megszegett szó miatt.”

Krúdy Gyula: Álmoskönyv

torkomban
elgyengült szavak
kiköpni őket
nem tudom
lemondani
megbánni
gyónni
nem tudom
mire szolgálnak;
szívemben ócska
vak koldusok
reszkető csenddel
toporognak s
körmüket fújják
ki lakoltatja ki
onnan őket
alvadt vérüket
ki vakarja le
megfeketedett
lábukból
a múlt métereit
ki rázza ki
arctalan arcukat
hogyan fogom
feledni
hogyan metszik
ki belőlem
loncsos
szakállukat
vemhes
öröklétüket

sehogy
sehogy
sehogy
végítéletig
együtt maradunk
egy görcsben
egy fájásban;
fülelem fúvósok
ülnek tülkkel
trombitákkal
s hamis szopránok
kornyikálnak
elhangolt
idő és a
a távolság
kakofón
dallama;
zsibbadtan ülök
idegen anyag
a kétségbeesés
félreismerhetetlen
hangjai
torkomban
elgyengült szavak
szívemben ócska
vak koldusok
fülelem fúvósok
ülnek tülkkel
trombitákkal

egy emléket megszövök versnek

„Költészet, álmok... Szép szavak!
Éppúgy kűszködöm a világban,
mint akármilyen más anyag”
Szabó Lőrinc: *Monológ a sötétben*

árnyékunk mellénk fekszik
nyármeleg az április
az augusztus tanulhatja
okádni lángjait

felhőtlen sima ég alatt
nyármeleg az április
anyagtalan ábrándok
készülnek majálisra

s az olvadt beton között
délibábbbá varázsolt város
függőágyán egy emléket
megszövök versnek

s a mezítlábas purdék
már felénk szaladnak
fonott angyalokkal és
sáros maszatos képpel

és úrfiznak és átkot
szórnak elénk és lyukadó
tenyerüket tartják
miből napfény csorog

s megkarcolják az eszmélet
hajszálvékony burkát
bár egy lejt egy cukorkát!
s tenyerükből csorog a napfény

arcuk bronzzá merevül
fehér csillogás a fogsoruk
három-négy napja étlenül
s tenyerükből csorog a napfény

sosem pólyált hada Istennek
sáskák száraz fűszálon
kérdő kérkedő szemek
s tenyerükből csorog a napfény

szénfekete hajuk tövén
tetű és tövis terem
s mögöttük bujkál a szél
tenyerükből csorog a napfény

úrfiznak és átkozódnak
bár egy lejt egy cukorkát!
krisztusodnak kormosodnak egyre
s tenyerükből csorog a napfény

árnyékunk mellénk fekszik
nyármeleg az április
az augusztus tanulhatja
okádni lángjait

felhőtlen sima ég alatt
nyármeleg az április
anyagtalan ábrándok
készülnek majálisra

s az olvadt beton s a
délibábbbá varázsolt város
függőágyán egy emléket
megszövök versnek

s mintha mindig ugyanők
a vásárhelyi főutcán
a váradi szemaforoknál
a sorompónál Dicső felé

Bözödnél s Udvarhelyen
mint ránk tapadt kuttyák
az életben maradás csodái
s újra játszott kópiák nekem

negyedik

„mondtam, hogy liftes házba költöztetek...”
Feri

minden ólmos léptünkből
kivonjuk egymás közelét
a cipekedő szombatokból
-----a gyermekek tízkilóiból
-----a karon ülő szatyrokból
-----s a krumplinehez idegességéből is:
egyfelé igyekvők
a szerelem talapzatán
állunk serpák és boyok
hordárok futárok
hordanak minket:
a boldogság alkalmazottai
fel a negyedekre
-----a padlásfeljáróig
-----a vaslétra hűvös nyugalmaig
-----hórihorgas hálánkig
egyfelé igyekvők
a szerelem talapzatán;

szívdobogásunk együteme
-----torkunkban érzett tam-tam
-----derékfájás és rugóra
-----szerelt szemek
-----szuperior szállodánk
-----lépcsőlabirintusa leng
-----átizzadt ingekkel
-----facsarható lelkek
-----földre csúszott válltáskákba
csimpaszkodó tekintet:
„Apa vegyél fel”
„Apa vegyél fel”;
s a tetőterünkben félméter
-----vastagon nyugvó por
a galambok haláltusája
-----a szellőzőben a panel-
hézagokban motoszkáló
-----ismeretlenség

a szomszéd kislányok
-----ismerős csörgői
az ajtók mögé
-----rejtett kutyák
Jehova tanúi
-----csöngetések
reklámúsággal
-----kiadó-eladó lakással
készpénzért azonnal
-----s a fiatalok kik
nem mozdulnának
-----kényelmükből sehogy se
itt vannak itt velünk
földszinttől a negyedikig
szívdobogásunk együtemében.

